

Evangeliseren – ja, maar hoe?

***Prediken wij nog wel
“Christus, de Gekruisigde ...
de kracht van God en de wijsheid van God”?***

We leven in ernstige dagen, kort voor de komst van de Heer Jezus. Niet alleen kort voor de opname van de Gemeente, maar kort voor Zijn verschijning in macht en grote heerlijkheid. Dan zal ieder Hem zien, ook zij die Hem doorstoken hebben, die Hem bespot, verworpen, gehaat en gekruisigd hebben en nooit berouw hebben gehad over deze daad. Dan zal elke knie zich voor Hem buigen en elke tong zal Hem belijden. Dan zal de Vader ervoor zorg dragen dat Zijn Zoon, eenmaal verworpen op aarde, met eer en heerlijkheid omringd wordt.

Maar nu zien wij Hem nog niet in heerlijkheid. Hij is verworpen en gehaat, hoewel Hij niet meer op aarde is. De haat van de tegenstander en van hen die hun oor aan hem lenen, richt zich in onze tijd tegen alles wat met Christus te maken heeft: tegen het Woord van God, dat van alle kanten onder vuur ligt, hoewel het – zoals door alle eeuwen heen – onbeschadigd stand zal houden; tegen de ware gelovigen; tegen erfenissen van het Christelijk geloof in de wetgeving en moraal. En dit alles opdat de mensen ongestoord hun gang kunnen gaan in losbandigheid, onafhankelijkheid en opstand tegen God.

Nu we leven in dagen waarin het Christelijk geloof meer dan voorheen onder vuur ligt, lopen wij als gelovigen een groot gevaar. We zijn immers geroepen om getuigen te zijn, volgelingen van de Heer Jezus, gezanten uitgezonden door Christus, een leesbare brief van Christus. Maar de tegenstand neemt toe. Hebben we nog de geestelijke kracht om te getuigen van Christus? Om de Heer na te volgen zonder compromis? Om Hem te vertegenwoordigen als Zijn gezanten, als Zijn ambassadeurs hier beneden? Om Christus leesbaar en zichtbaar voor te stellen in deze wereld die een heel andere boodschap uitdraagt?

Er wordt vaak geklaagd dat de tijd waarin we leven moeilijk is. Er komen in Europa maar weinig mensen tot geloof en nog minder worden er toegevoegd aan het samenkomen van de Gemeente. Dat is waar. Maar zijn we in staat tot kritisch zelfonderzoek in het licht van Gods Woord? Waar komt deze ontwikkeling vandaan? Het is niet altijd zo geweest, en in andere landen is er nog steeds sprake van groei. Velen komen er tot geloof, en velen worden door de Heer bijeengebracht rondom Hem. Is de satan hier in het westen machtiger dan in die landen? Zeker niet. Wil de Heer daar meer werken dan hier? Evenmin. Wat er aan schort, ligt vaak aan óns, aan míj.

Wij dragen uit wat we in ons hart hebben. Als we zelf gebukt gaan onder de last van het volgen van Christus, en zuchten omdat de gehoorzaamheid aan Hem ons zo zwaar valt – hoe zullen dan ooit andere mensen tot Hem komen? Welke wereldling voelt zich aangetrokken tot het Licht, als wij die het licht van de wereld moeten zijn, geen helder licht verspreiden? En als wij die het zout der aarde moeten zijn, geen verschil laten zien met de wereld?

Wereldgelijkvormigheid is geen populair onderwerp om over te schrijven – maar het is wel een veelvoorkomend fenomeen! Hoe meer wij als gelovigen wereldgelijkvormig zijn in ons

denken, ons spreken, ons doen en laten, ons gedrag, onze gezindheid, ons uiterlijk, kortom: in ons leven hier op aarde, hoe minder kracht er van ons getuigenis uitgaat.

En anderzijds: hoe meer wij op Christus lijken, hoe meer we afgezonderd zullen zijn van de wereld en haar denksysteem, hoe krachtiger ook ons getuigenis zal worden temidden van de duisternis die ons omringt. Dán kunnen onze naasten geraakt worden door de heerlijkheid van Christus, dán kunnen ze zichzelf in Zijn licht zien als verloren zondaren, dán kunnen ze er door Gods Woord en Geest toe gebracht worden om zich als verloren, verdorven zondaar voor Hem neer te buigen en Zijn genade af te smeken; dán zal Hij werken in hun harten, zodat ze tot bekering komen; dan zullen ze snakken naar geestelijk voedsel en zelf willen groeien in het geloof; dán zullen ze als vanzelf ook hun plaats temidden van Gods volk willen innemen, wanneer Zijn verlost en eenvoudig buiten elk menselijk systeem rondom hun Heer bijeenkomen.

Hoeveel schade is er niet aangericht doordat onze ongelovige familieleden hebben opgevangen hoe wij denken over sommige broeders en zusters in Christus? Hoeveel jongeren zijn weggejaagd doordat ze doorhadden dat *wij* de samenkomsten vandaag weinig aansprekend vonden? Dat we ons beklaagden over de manier van spreken van broeder X, de wijze van kleden van zuster Y, over die 'oudgediende' of die nieuwkomer die zich ongepast gedroeg, over de stiltes, over het zingen? Hoeveel ongelovige artsen hebben zich geen mening gevormd over christelijke gemeenten en zijn daardoor *vé*r gebleven van Christus, omdat patiënten meenden zich tegenover hun dokter te moeten uiten over hun subjectieve gevoelens ten aanzien van problemen en twisten in de gemeente... Of positief gezegd: hoeveel burens, collega's, klasgenoten, kortom: hoevelen van onze naasten hebben met belangstelling kunnen opmerken dat ons leven gericht is op Christus, dat we uit liefde voor de Heer Jezus uitsluitend op *Hém* gericht zijn?

Filippus ... predikte hun *Christus*, Hand. 8:5

Dit vers vertelt ons over de evangelist Filippus. Hij viel de mensen niet lastig met alles wat er níet naar zijn smaak verliep onder de gelovigen. Nee, in die stad, waar de Joden (en hij dus ook) veracht waren, predikte hij zonder omwegen en compromissen niets en niemand anders dan *Christus*! Het is opvallend dat hij juist bij de Samaritanen Christus predikte, de Gezalfde van de Heer, de Koning van Israël. Tegenwoordig zouden velen zeggen: Dat moet je niet doen, daar ergeren de Samaritanen zich aan, je moet juist zoeken naar aspecten van het Christelijk geloof die aansluiten bij hun beleving...

Niets van dat alles: Filippus verkondigde *Christus* aan half-heidense Samaritanen. En het gevolg was dat de mensen opletten op dat wat Filippus te vertellen had (vers 6), dat er grote blijdschap kwam in die stad (vers 8), dat Samaria het Woord van God aannam (vers 14), dat de list van de tegenstander beschaamd werd (vers 18-23), en dat het Evangelie in verschillende andere dorpen van de Samaritanen verkondigd werd (vers 25).

En daarna had Filippus een ontmoeting met een hooggeplaatste heiden die de levende God gezocht had in Jeruzalem. Deze minister van koningin Kandacé uit Ethiopië – dat was volgens onze gedachten wellicht degene die moest horen over de koninklijke rechten van onze Heer. Maar nee, wat doet Filippus? Hij verkondigt hem *Jezus* (vers 35)! Jezus, de Naam van de verachte Mens, Die men verachtelijk de Timmerman van Nazareth noemde, de Zoon van de timmerman Jozef uit Galiléa waar niets goeds vandaan kwam. Jezus, de Naam van Hem Die (hoewel Hij God is, te prijzen tot in eeuwigheid) Mens werd en als nederige Mens hier op aarde Zijn weg ging, om ten slotte als een Lam ter slachting te worden geleid! Juist *díe* Naam

en die heerlijkheden van de Heer Jezus in Zijn vernedering worden voorgehouden aan de hooggeplaatste minister van financiën van Ethiopië.

U ziet: God gaat door Zijn Woord en Geest te werk, maar niet volgens menselijke redeneringen. En niet volgens bepaalde evangelisatiepatronen die in onze tijd worden geprezen. Er wordt niet omheen gedraaid, maar iedere persoon wordt duidelijk in het licht van God gesteld. Zonder omhaal van woorden komt elke ziel tegenover de Zoon van God te staan op een confronterende manier. Tegenwoordig wil men je laten geloven dat zo'n manier van getuigen niet effectief is. We zouden in prediking en traktaten niet teveel de Bijbel moeten citeren, want 'dat is niet van onze tijd'. Maar we zien hier in de Handelingen (net als in andere Schriftplaatsen) heel duidelijk dat God juist die manier gebruikte om zowel verachte Samaritanen als een hooggeplaatste minister van financiën te bereiken en tot inkeer te brengen. Denkt u, denk jij dat de Heer vandaag niet hetzelfde kan werken?! Waar het op aankomt, is dat wij trouw zijn, net zoals Filippus!

Nog een gevaar

We lopen gevaar, zoals we hebben gezien, door onze levensstijl onze zorgen en problemen te presenteren in plaats van Christus te verkondigen. Daardoor worden verloren mensen van Christus afgehouden, en dat is ernstig. De gevolgen daarvan zijn zeker voor ónze rekening, zoals Ezechiël 3 laat zien. God spreekt daar: 'Als Ik tot de goddeloze zeg: "Gij zult de dood sterven", en gij (u en ik!) waarschuwt hem niet, en spreekt niet om de goddeloze van zijn goddeloze weg te waarschuwen, opdat gij hem in het leven behoudt, die goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, maar zijn bloed zal Ik van úw hand eisen' (Ezech.3:18).

Een ander gevaar is, dat we niet Christus, maar *onszelf* voorstellen. We leven helaas in een tijd waarin ieder meent voor zichzelf te moeten opkomen, een eigen mening te moeten hebben, zichzelf te moeten bewijzen. Het is een geest van eigendunk, hoogmoed en onafhankelijkheid, die haaks staat op het Woord van God. Wij zijn niet geroepen om onszelf te verwerkelijken in de Gemeente of waar dan ook, maar in ons hele leven mogen we ons door genade in de dood houden, opdat Christus in ons leeft. Ook dat is geen populaire boodschap, maar als we door de genade van de Heer zover komen, zullen we ook dag aan dag de zegen van Zijn gemeenschap in ons leven ervaren. Zoals eenmaal de apostel Paulus kon zeggen dat hij leefde door het geloof in de Zoon van God, Die hem had liefgehad en Zichzelf voor hem had overgegeven (Gal. 2:20).

Is dat wat we tegenwoordig vaststellen in de evangelische wereld? We lezen affiches van evangelisatie-campagnes waarbij de naam van de spreker het grootst wordt afgedrukt; er zijn zangtalenten die zichzelf in een indrukwekkende sfeer swingend presenteren; kerkelijke gemeenten die zichzelf profileren in de maatschappij en er waarde aan hechten gezien te worden; films die emoties opwekken, en ga zo maar door. Is dat: **Christus** prediken en **Jezus** verkondigen? Zeker, de Heer is vrij om het evangelie op allerlei manieren te zegenen, want Zijn Woord is niet gebonden. Maar moet ik me persoonlijk niet afvragen: ben ik de Heer welgevallig als ik Hem uitdraag op een manier die niet bij Zijn heiligheid past en op een manier die niet Hem alléén als Middelpunt voorstelt?

Jesaja 42:2 zegt profetisch van Hem: 'Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat laten horen'. Dat laat ons zien dat de Heer niet geprobeerd heeft de aandacht op Zichzelf te vestigen, maar om de Vader te verheerlijken. Hoeveel minder recht hebben wij om bij de evangelieverkondiging ophef te maken en mensenverering toe te staan!

De Heer Jezus zou niet schreeuwen, en Zijn stem niet verheffen, en Zijn stem niet op de straat laten horen. Dit is uiteraard geen bewijs dat openlucht prediking verkeerd is, maar het onderstreept dat de Heer Jezus nooit een ophefmakende, ik-gerichte prediking heeft gebracht.

Romeinen 10:17 zegt dat het geloof uit de prediking komt, en de prediking komt **door het Woord van God**. Niet doordat ongelovigen prachtig zingende sterren bewonderen; niet door een goed georganiseerde publiciteitscampagne van een kerk; niet door grote evangelische organisaties met zoveel mogelijk leden, om samen een zogeheten Bijbelgetrouw 'machtsblok' te vormen in een post-christelijke maatschappij; niet doordat ze een film zien waarop iemand geprobeerd heeft het leven en lijden van Christus weer te geven (iets wat overigens geen oog kan zien, geen oor kan horen, en in geen mensenhart kan opkomen); niet door de veelgeprezen oecumene van het hart om ons in deze duistere tijd de bemoedigende gedachte in te spreken dat we allemaal bij elkaar horen. Nee, door de **prediking van het Woord** alleen, omdat het geschreven Woord **Christus** als centrale Persoon en inhoud heeft, Die zelf het levende Woord van God is (Joh. 1:1,17).

De overtuiging die in de ziel wordt bewerkt, komt tot stand door het lezen en horen van het Woord van God, niet door het zien van indrukwekkende scènes. Die plaatjes kunnen indruk maken op onze gevoelens, maar het is **het Woord alleen** dat de zondaar overtuigt van zijn verloren toestand, en **het Woord alleen** dat een wedergeboren ziel kan voeden met Christus in een wereld die voor de gelovige niets te bieden heeft. In zo'n woestijn is alleen Christus de werkelijke oase voor Gods kinderen. Als we dáár drinken, zullen we uit die bron ook anderen kunnen laten delen, en zal onze prediking door de Heer gebruikt kunnen worden tot rijke zegen.

E.H.W. Luimes